

Ինչպե՞ս գրուի թիւը՝ բաց է անախի օր 10—1 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերից)։

—

Յայտարարուի իւրն ընդունվում է ամեն լեզուով։

—

Յայտարարուի թիւների համար վճարում են իւրա
քանչիւր բառին 2 կապէկ։

(4-4)

Ամբողի խռնման թափն այնքա
մեծ է որ խռնալիս աղացների կեան
քին վտանգ է սպառնում, ահագին

սուհեան գուր բոլոր ալ չափաւոր
պիտի ըլլաւ. գուր ճշմարտական
ներ, անշահաւորական պիտի ըլլաւ,
այժմ գուր ամենք ալ ինչ էն
միտաւոր էք և միտաւոր գործեր
ենք: Եւ չարիքի այս բոլորը ու
նեցաւ իւր լաւագոյն ազգեցողութիւնը.
«չարիքի, մենք պատրաստ ենք ամեն
ընտէք մեզ միջոց կուտանքութիւն»
ները ի մի ձուլուին:

Չարիքի երբ երևան գնաց, տեղա-
կան լաւանքները էն լաւանքն առն-
ին. «Ես ձեր մէջ աւելի հասնաւորութիւն
թիւն իր տեսնեմ, ձեր մէջ այնքան
ակաւն-ներ չկան, որչափ թիֆլիզում»:

Սրբիկի կիւրծի, ինչ է նշանակում
այս բոլորը, չէ որ լաւագործութիւնը ա-
ւելի կրթի ազգեցողութիւն պէտք է
ունենալ, չէ որ մասնաւոր ընթերցա-
նութիւնը տարածելու կարողութիւնը,
պէտք է ընթերցողները մէջ աւելի
հասնաւորութիւն գտնել, չէ որ թիֆ-
լիզում, ուր գործում են բանագիրները,
բայ, աւելի ուր և բարեկամութիւնը
պէտք է տիրել, քան երևանում, ուր
և ոչ մի թերթ չէ հրատարակ-
վում և ուր, մինչ թերթերի հասնելը,
ուսման առիթ է լինում ընթերցող քաղա-
քում գաղափարները ազգեցողութիւնը.

Ինչու երևանում պէտք է
աւելի հաշտ, համեմատել ինչին, իսկ
թիֆլիզում ոչ. ինչու թշնամական
պայտերը ինքները շատանում են
այստեղ, ուր գործող շատ կայ, ուր
կենսիկ կայ. Այս միտաւոր կողմում
ընտելուող հայերը մէջ չէ, այլ և եւ-
րոպայի հայերը, մասնաւորապէս ուս-
մանդերը մէջ: Յիշում եմ, երբ մի
հայեր էր լինում վիճակում, ուսմանդներս
միմեանց միմե էինք ուսում ուսու-
նալ. երբ ընկերութեան վերաբերեալ
գործեր չէին լինում, երբ վիճակը հարց
չկար, էլ ի մի կերպ անտարբեր էինք
մեր եղբայրական տաճարայինքը հետ:
Ինչն է այս բոլորը. պատճառը.

կամ ընթերցողներն այնքան պատրաստ
չեն, որ կարողանան կարգադրել մի-
տի բարոյական և լաւ կողմն ընթեր-
ցելու և կամ լաւագործութիւնը սխալ
ընթացք է բռնել:

Մենք գիտենք, որ կուտանքական
ուղղութիւնը ունի իր պաշտօնը.
Բայց երբ ակաւն-ները ազգեցողութիւնը
բացում են և մեր մի բուռն հոգեւո-
րականները մէջ, այս արդէն անպայ-
ման վնասակար է և աւելիք ազգե-
ցողութիւն կունենայ մեր հասարակա-
կան և բնականութիւնը համար պաշտօնի
գործի վերայ: Մեր արդիւնք հոգեւո-
րականները մոռնում են ֆիլիսոփայի
այն խօսքերը թէ. «Գիտելը և քա-
ղաքացիք Ստատուոյ ճշմարտութիւնը.
Եւ նոյն փոխանակ քաղաքացիք, հաշ-
տեցնելու և թիֆլիզում ընկերներ մի-
ջին բաւարար, իրանք են պարզութիւն
դասնում այս ինչ կամ այն ինչ
ակաւն-ները:

Չարիքի մենք առանձին-առան-
ձին ունեն չըպէտք է խորհրդեք, այլ
հայցենք նորաինքն պատրաստել մի
ճշմարտագէտ, անշահաւոր, աղքատ-
տուր և հաստատուն գաղափարները
ովստում մի հասարակութիւն, որի
նպատակը լինելու է գործել յո-
գուտ եկեղեցու, և աշակերտը նորան
այս մեծ գործում:

ՀԱՅԵՐԸ ԿՈՒԿԱՍՏՈՒՄ

(Կոմիտէի վերջին լրագրի մի առաջ-
նորդը յօդուածն)

Այս օրերս կաթողիկոսը մեկնեցաւ
Թիֆլիզից Ս. Եղիշիմի, ուր սկսաւ հո-
վուել իւր հօտը, որ ցրուած է զը-
կաւորապէս Ռուսաստանում, Պարս-
կաստանում և Տաճկաստանում: Թիֆ-
լիզում ներկայացան կաթողիկոսին
ամեն գաւի բազմութիւն անձինք և
գանապան հաստատութեանց պատ-
գամաւորներ, որոնք մէջ կային մինչև
սեպտեմբեր ամսը: Կաթողիկոսը մեծ
կարգով և արարողութեամբ մեկնեց
Ս. Եղիշիմ:

Սա հասարակ հորին վեհապառու-
թեան բնութեանը օրհանգի էր
և ի խորին շարժանքով և սիրով
գէպի այդ հաստատութիւն և արժա-
նապարհ անձնաւորութիւնը:

Չայ և վրաց լեզուներով հրատա-
րակեցան աժանագին տետրերը,
որոնք բովանդակութիւնն է Սիրիւի
խորհրդանի կենսագրութիւնը. ամեն
խառնակութիւնում ի տես և ի վաճառ-
դարձ են նորա պատկերները մեծ
և փոքր դրերներով: Նոր կաթողիկոսի
հայերի մէջ վայելած համակրութիւ-
նը, որին նա արդեամբ արժանացել
է իւր աւելի քան իրաւունքով ան-
խնայ մաքառումով յօգուտ իւր հայ-
րենակիցներին և յանուն նոցա զար-
գացման և կրթութեան, հաճազանք
խորին է և վաստակել է նորա հա-
մար չարիքի անունը: Կաթողիկոսը,
եթե անսխալաբար կենսական փորձերը
համարած, գիտէ, թէ ինչ կարելի է
սպասել և որպիսի իրաւունքներ կա-
նող է վաստակել իւր ազգի համար:

Երբ ինչիսի գիտականագիտութիւն Սիր-
իմանը երեցեալ երբեք երկրայեցեցի
իւր ազգին, նա խնդրեց երեցական
պետութիւնները, որ բարեկամ
Տաճկաստանի հայերի վիճակը, ա-
պահովեն նոցա կենսքը, ազա-
տութիւնն ու գոյքը, տան նոցա
միջոց գէպու, որ իրանք մարդիկ
են և ոչ ստրուկներ տաւաղ իրա-
ւունքին: Անշուշտ այն կենսական
նպատակներով, որոնք մէջ գտան-
վում են հայերը Տաճկաստանում և
Պարսկաստանում, հարկ է լինում
միայն աշխատելու, որ նոցա նիւ-
թական վիճակը բարելաւանալ և
նոցա լուստարութեան մակերևոյ-
թը բարձրանալ, իսկ օրեւ ջաղա-
քական գիտումները մասին մտա-
ծելը դեռ շատ վաղ է:

Ռուսաստանում իրերի վիճակը փո-
քոր ինչ ալ կերպարանք ունի:

Երբ կովկասում Ռուսաց իշխա-
նութիւնը հաստատուեցաւ, հայերի
վիճակը շատ տխուր էր և ստորա-
ցած: Բայց մեր կառավարութեան
մարդասիրութիւնը և նորա վերա-
բերութիւնն առհասարակ գէպի
տեղական բնակիչները և մասնաւոր-
ապառ զէպի հայերը, շուտով հաս-
կացրին վերջիններին, որ տաճկա-
կան անպատեհականութեան փո-
խանակ ենք անցել են և նրանց,
այդ ճշմարտ և ստորագրած ազգին.
շնորհում են իրենց մարդկային
իրաւունքները:

Նախ երբ նուաճուեցաւ երևանի
խառնութիւնը և սորա հետ միտա-
մեր իշխանութեան երկարակեցեալ
է իշխանութիւնը, մենք կաթողիկոսին
չհրաժեշտ. շքով և մեծութեամբ շքա-
պանդները և նրան բացառիկ առ-
անձնացած դիրք տուինք, որ չու-
նէր այն փաստական ոչ մի ուղ-
ղափառ բարձրատիման եկեղեցական:
Այն ինչ որ մեզ մի քանի տարե-
ներին տաւ մի վրաստանի կաթո-
ղիկոսին մեր եկեղեցական նուիրա-
պետութեան շարքում ուղեկցող տե-
ղի տուինք, իսկ վարչապետ կաթողի-
կոսի մասնէ հետ վրաստանում կար-
գեցինք և քաղաքութիւն, որի տիրոջ
սեպականեցաւ մի արքեպիսկո-
պոս:

Այսպէս հետեւում են մեր հոգացողու-
թիւնները առհասարակ պարտական
և տաճկական նախնայնեցեց հայերին
մեր նորաստեղծ խառնութեանց եր-
կիրները տեղափոխելու մասին: Բայց
հրաւեր հայերին ռուսաց նորաստեղծ
երկրները տեղափոխելու համար
առաջ էլ լինում էին. յայտնի են,
գործընթակ, Պետրոս Մեծի ըստի
կաթողիկոսին և հայ ազգին ուղղած
հրովարտակ (1723 թ.), որով բնա-
կութեան տեղ էր օրոշուում նոցա
համար Բաղրուտ և Գերբերգու:
1798 թ. ակաւնին, դեռ վրաստանի
կաթողիկոս պատրաստուելու հետ
միտաւորացեալ Ռուսաստանի հետ
կապեցողութեան երկիրները տեղա-
փոխեցան Վարադաշէ 11,000 հա-
զարդարաններ և ռուս հոգատարու-
թիւն ընդունեցին:

Թուրքմանշայի (1828 թ.) և
Արևիկանայի (1829 թ.) գաշտա-
գրութիւնից ինչ մեր երկիրները տե-
ղափոխեցան: Եւ այն 100,000 հա-
զարդարան և մեր զարգացման
միջոցներ և միջոցներ էինք
գործ դնում, ուղարկում էինք առանձին
կաթող գործակատարներ, գործընթակ

զնդապետ լազարեկին, դառնում
էինք գէպի կաթողիկոսի գործակա-
նութիւնն ու օգնութիւնը, գործ
էինք դուռ անմիջապէս բուռն մի-
ջոցներ՝ զօրաց պաշարի ու բնակա-
րանի պահպանման:

Այն փաստական Տաճկաստանից
զաղթած հայերի շնորհիւ է, որ այս-
օր, զօրութեան Ուղեքառապետը, Նոր-
բայադէտը և իշխանի զաւառնե-
րում նոքա բնակիչները մեծամաս-
նութիւնն են կազմում:

Այսպէս փոխանակ հետեւելու հա-
մարք Ս. Պ. Երմոլովի ընտիր. քա-
ղաքականութեան, ստորագրելու
երկրում (կովկասում) ռուս բնակեց-
ութիւնն ու ռուս ազգեցողութիւնը զօրա-
ցնելու. մենք մինչև անգամ բուռն
միջոցներ էինք գործ դնում այդ
երկիրները օտար ժողովրդով լցնելու:
Եւ այսպիսի քաղաքականութիւնը
տեսնում էր, մինչև վերջին փաստակար:
Այսպէս Գարսի նահանգը, որ միա-
ցա Ռուսաստանի հետ վերջին պա-
տերազմից ինչու, զօրս գնացին մօտ
100,000 տաճկներ, իսկ սոցա տեղ
իսկոյն գնեցաւ Տէր-Ղուկասովի ա-
ռաջարկութեամբ մեր գործընթակ հե-
տեւցին Տաճկաստանից Սալապիտի
ու Քասեհի հայերը: Այս պատճառով
այդ նահանգում արդէն հայերի թիւը
44 հազար հոգու է հասնում, որ
իսկինք ընկի ժողովրդը. թուրքերի
թիւը պակաս չէ (47 հազար): Այսպէս
կազմուեցաւ միջնաշրջան հայերի բազ-
մութիւնը Սալապիտում (հայերի
ընդհանուր թիւը 4/3 միլիոն է):

Այս դեռ օրինք. այն ինչ մենք հա-
յերին կովկասում գտնելու տաճկի լու-
յանայի վիճակում, այժմ նոքա անպայ-
ման կերպով տեղափոխող ազգութիւն
են կազմում ամենուր և երկրորդ փո-
խանակ դուռնաւոր, աստիճանաբար
աւելի և աւելի հալածում է: Իսկ
ռուսաց թիւը, որ Սալապիտում
70 թուականների վերջում 84 հա-
զար էր, այժմ միայն 100,000 է:
Հայերի ազգեցողութիւնն էլ օրհնում
է, թէ կողմ հենց միայն նորանում, որ
բոլոր դրամադուրը նոցա ձեռքում է:
Դիւրանքի ամենուր դեռ ևս 60-
ական թուականներով թիֆլիզի հա-
յերը խոսում էին միայն վրացերէն
ու հայերէն. իսկ այժմ հայ լեզուի
գիտութիւնն ու հայերէն խոսակ-
ցութիւնը պարտադրական է դառ-
նում: Բայց միւլ ճիշտակաւ զարդո-
ցներ, որոնք մինչև վերջին փաստակար
գործում էին առանց հսկողութեան և
հաշուաւորութեան մեր կողմից, հայ
թատրոն, հայ լրագրողներ և
հայերէն հրատարակչական ընկերու-
թիւնները և իրաւարարները երկրի դա-
մադրիկ հայերի ձեռքում գտնուելը —
այս ամենը զարթոցեցին հայերի ինք-
նագիտական նոցա մէջ կարծիք
իրանց նշանակութեան մասին Սնոր-
կովկասում:

Անտարակոյտ, այս ամենը զնդեցի
բանք են, բայց չէ որ անգրկովկա-
սեան նահանգները — ռուս նահանգ-
ներ են և նոցա մէջ տեղափոխող
պիտի լինի ռուս ազգեցողութիւնը և
ոչ որեւէ ալ ազգեցողութիւն:

Մինչդեռ վաղ (և այն 60-ական
թուականներում) հայերն ունէին մի-
այն մի ձեռնարկ — այն է, որ քան
կարելի է ռուսական, ռուսաց լե-
զուն սովորելու և մինչև անգամ ի-
րանց ազգականները ռուսական ձե-
ւով փոխելու, նրանց ոչ կամ էլ վեր-
ջաւորութիւն կցելով (գործընթակ
Միլլոզովի, Սկոպով, Ստեփանով, Բ-
ւանդիլով, Մանիլով, Լալյան), աչ-
քով բոլորովին հակառակ ընթացք
ենք տեսնում — հայկական տա-
կաւ առ տակ փոխարինում է
այդէն բնութեամբ ռուսականու-
թիւնը, այնպէս որ ազգանունները
վերջաւորութիւնները կրկին դառնում
են ռուսական «անուն»: Պատմում են, որ
մի պարոն երբեմն կրում էր Տէր-
Տէրեման ազգանունը: Ռուսական ձեռ-
նարկ փոխելու համար Տէր-
Տէրով, ապա Տէրով և վերջապէս
Պապով (Տէր—հայերէն կը նշանակե-
լաւանդ — ПОПА) և ընդհանրապէս
հոգեւոր ծագում ունեցող: Եւ ահա
սկսեաւ հակառակ ընթացքը և սորա

հետ միտման հակառակ կերպարա-
նափոխութիւնը. Պապով դարձաւ
Տէր-Պապով, իսկ ապա Տէր-Պապո-
վեան Տարակոյտ չկայ, որ պատմու-
թիւնը կը հասնի իր ցանկալի վերջա-
կետին և Պապովը կրկին կը դառնայ
Տէր-Տէրեման:

ԼՍԲԵՐԻ 14/25 սեպտեմբերի.

(Թիֆլիզից Ս. Եղիշիմի)

Ահա մի քանի շարժանք սկսուե-
լա են լալեցողի համարաբանում
դաստիարակութիւնը: Տիկոյն հայ ու-
սանդները թիւը փոքր առ փոքր
բազմանում է հայրենիքից եկող նոր
երիտասարդներով, դեռ ապաստել են
էլի մի քանի հոգու, այնպէս որ,
յուսով ենք, թէ առաջիկայ կիսա-
մեակը լալեցողի համարաբանին ա-
ւելի քան 16 հազար ուսանողներ կը
մի թիւը, որ, որչափ ինչ լայտնի է,
դեռ մինչև օրս տեղիս համարաբա-
նը երբեք ունեցած չէ:

Արդարեւ մի ուրախակի երևոյթ է
այդ, մասնաւոր երբ մարդ տես-
նում է, որ այժմ Գերմանիա են դի-
մում ոչ թէ կիսալիթվաներ, այլ այն-
պիսի երիտասարդներ, որոնք բոլոր
էլ գրեթէ միջնակարգ դպրոցաւար-
ներ են, մի որոշ մտաւոր հասունու-
թեամբ, ռուսաց պաշարով, աչքի
ընկնող ընդունակութիւններով օժ-
տուած, իսկ որ ամենագլխաւորն է,
ի ճանապարհի ձգտումներով և նը-
պատակներով:

Թէ ինչու Գերմանիա եկող հայ
ուսանողների մեծագոյն մասը այժմ
սկսել է լալեցող զինքն իրանանակ
գերմանական միւս համարաբաններ,
այդ համարաբանի վրայ մեծապէս
ազդել է տեղիս հայ-ճանապարհական
ընկերութեան գործիքները: Հասկա-
նալի է, որ իւրաքանչիւր նորակ,
ճիւղանալիս և լեզուին անձանօթ
հայ երիտասարդ, այն համարաբա-
նական քաղաքն է բնորոշ, ուր ոչ
միայն հայրենակիցներ կան, այլ ուր
դրանցից բաղկացած մի համակարգ
միութիւն կայ: Հենք միշտ ուրա-
խութեամբ են ողջունում նորակ հայ-
րենակիցների գալուտը, նրանց ի-
րանց ընկերական շրջանում միմեկ-
րու, օտարութեան ծանր բողբոջնե-
րը մոռացնել տալիս, յանձնում,
սինեակ, աշարան, ընտանիք, ու-
սուցիչներ գտնում, նրանց մասնա-
կալութեան ընտրութեան և սկզբում
ընկերականութեան մէջ առանցքաւորում,
նրանց գերմանական լաւ շրջան և
ճանօթութիւններ գտնելու օգնում
և ալին: Այն, այս բոլորը միմեկար-
կան է. սակայն ինչ կ'առէք այն հա-
գամանքին, որ, մեր նորակ երիտա-
սարդների մի քանիսն երկու լուծ ենք,
որ հայրենիքում անպատար կարծիք
ունեն լալեցողի հայ ուսանողութեան
մասին, որ, իր թիւ, նրանք բոլորն
էլ ի թիւ ա մարդիկ են, որովհետեւ
բացի աստուածաբանութիւնից ուրիշ
բանով չեն զբաղւում: Այսպիսի ան-
հեթեթ կարծիքներ իսկապէս ար-
ժանի չեն ուշադրութեան, սակայն
անխոր չի լինի փաստորէն հերքել
մի անգամ ընդ միշտ վերջ գնելու
զոգոյ:

Նախ ասում են, թէ այստեղի
բոլոր հայ ուսանողները, աստուածա-
բանութիւն են ուսանում, դա հիմ-
նովին սխալ է: Եթա ուսանողներից
միմիայն երկու հոգի են աստուածա-
բանութիւն սովորողներ, և ալիք երկուսը
էլ արաբականներն են, որոնց համար
օգտել հոգեբանականների, այդ մաս-
նագիտութիւնը բնորոշ աւելի քան
ընական պէտք է համարել. մնացեալ-
ներն ուսանում են լեզուագիտութիւն,
ընական գիտութիւններ, մանկավար-
ժութիւն, իրականագիտութիւն, գիւղա-
տնտեսութիւն, պատմութիւն, դրա-
մանագիտութիւն սովորողները մի-
միայն 15% են կազմում: Սակայն
ինքնիւր այս չէ. մենք խօսքեր չենք
գտնում բոլորեւն այն հաստատու-
թեան դէմ, որ երբեք թէ աստուա-
ծաբանական գիտութիւնները փոքր
գիտութիւններ են: այդ յերիշ ունեն

չէ ցոյց տալիս, եթէ ոչ կատարեալ
տեղեկութիւն այն անհատների, ո-
րոնք մի օրեւէ գիտութիւն և վը-
թած են անուանում: 25-ը որ նոյն
մարդիկ հնազանդութեանը, հին լե-
զուագիտութեանը և ալին և ալին, ո-
րոնք աւելի հին և մեծած առար-
կաները ուսումնասիրութիւնն են ի-
րանց մէջ պարունակում, փթած չեն
ստիլ, այն ինչ աստուածաբանական
գիտութիւններին և դրանցով դա-
րաւորներին փթած տիրոջով են
կիցում: Պարունակը նոր մարդիկ եթէ
գուր հասնում էք, որ գիտութեան
նպատակը ճշմարտութեան և օղա-
կարի արձանն է, ինչու էք կարծում, որ
աստուածաբանական գիտութիւնն
ըլ ևս նոյն նպատակին չեն դիմում,
նոյն օրէնքներով չեն առաջնորդում:
Ինչու գուր ամեն բանից չարիքը աս-
տուածաբանութեան մէջ էք օրհնում,
այն ինչն որպէս գիտութիւն նոյն-
քան առաջադէմ է, որքան և իւրա-
քանչիւր մի ուրիշ գիտութիւն, նոյն-
քան արդատաւոր, որպէս իւր բուն աղ-
բիւրդ — Աստուածը և նրա լուսամտի
վարդապետութիւնները: Եւ ինքս ոչ
աստուածաբան էմ և ոչ էլ հնարան,
այլ, ձեր աչքում, աղաթաւիտ հա-
մարում բնական գիտութեանց ու-
սանող, սակայն հաստատացած հոգեք,
որ աստուածաբան ուսանողը, եթէ
նա իրօք ճշմարտութիւն օրհնելու
հետամուտ է, նոյնքան աղաթաւիտ
է, որքան իւրաքանչիւր մի ուրիշ գի-
տութիւն ուսումնասիրող: Բաւական
է, պարունակ, որքան մենք աղաթա-
ւիտ և խտաղէմ գոչեցինք. ես հա-
ւատացած եմ, որ մեղմում այդ եր-
կու ուղղութեանց պատկանող բանա-
կերում շատ քնքը կան, որոնք իս-
կապէս հասկանում են այն, ինչ որ
քաղաքում են ամեն օրս Գործնէք,
պարունակ, որոնքեք աղաթաւիտ և
անիղձութեամբ յօգուտ հայ ժողո-
ւորին և աղպիսով դուք աւելի չար-
գուած: Եւ ինչիւր ձեր սեպհա-
կան խոյն և ընդհանրութեան առջև,
քան ինքներդ ձեզ առաջադէմ կամ
խտաղէմ անուանելով, պահպանու-
րական և աղաթաւիտ կոչելով:

Իսկ զայով լալեցողի հայ ուսանող-
ներին, թող նրանք անխորով շարու-
նակին իրանց սկսած գործը և ա-
պացուցեն, որ նրանք, չնայելով զա-
նազան ինքնիւրների մասին ունեցած
համարմունքների տարբերութեան, մի
գործ առաջ տանելու համար մի
միտաւոր ամբողջութիւն են. իսկ այդ
գործը գիտութիւնն է, հայ ճանապար-
հական ընկերութիւնը և նորա մա-
լուր նպատակները:

Հ. Բ. Ս. Գ. Ս. Ն. Գ.

ՆԵՐՍԻՍ ԻՍԿԵՐԻՆ

Պ. Իմբաղի:

Խոնարհաբար խնդրում ենք գիտելի
ձեր լրագրի տարեկան համարներից մէկի
մէջ մեր հետեւեալ նամակը.

Կանխադր ճանօթանքի հայ կար-
գացող հասարակութեան Ռուսաց. Գրա-
կան փնտնելու հետ, մենք վճարեցինք ճիշտ
տարակը: չէլեւզ գրականութեան առաջ-
նակարգ բանաստեղծների և ուսմանստ-
իւրի գրումները. կենսագրութեանը
համարը, կը վսեմք բանաստեղծներից
և առաջին դիրքը հանձնեց Ս. Ս.
Պալեզիկի գրումներն են: Նուիրում
Այսու փնտնելու ենք մեր հայկական «ժա-
մանակակից գրականներին (անտարդ),
խոնարհաբար խնդրելով օգնել մեզ ի-
րանց գրականներին, որոնց համար
թարգմանութիւններով Պալեզիկինք:

Թէ որ աշխատութի

Типографія И. Мартиросіанца. на Орбел. ул., д. № 1—2